

2. lpp. **Dāvana Dundadznieka 10 gadu jubilejas priekšvakarā.**
3. lpp. **Puse gada Dundagā, otra puse — Brentri. Spodra un Arnis Tīdemaņi par pieredzēto ASV.**
4. lpp. **Novada lielākie projekti. Stāsta izpilddirektors Ģirts Kalnbirze.**
5. lpp. **Lindas Zonnes saruna ar Rūtu un Māru Abajām.**
6. lpp. **Kā Jūras svētkus svinēt nākamgad?**

Redaktora vārdi

Uzdrīkstēšanās

Kad avīze jau bija tikpat kā gatava, uzzinājām, ka Dundagas vidusskolas 8. klases skolniece un Mākslas un mūzikas skolas audzēkne Liene Rumpe, piedaloties stipendiju konkursā *Latvijas izcilnieki 2011*, iekļuvusi pusfinālā, t. i., starp 45 labākajiem, kas saņems 100 latu stipendiju. Apsveicam!

Taču tas vēl nav viss: konkursa 2. kārtā no 45 noskaidrosies 5 labākie skolēni, ko noteiks balsojums un kas katrs saņems 1000 latu stipendiju. Konkursa 2. kārtā ir sākusies, un ikvienam ir iespēja balsot par kādu no talantīgajiem skolēniem. Balsot var interneta vietnē www.latvijaszilnieki.lv/lv/maksla-kultura-muzika/3/ līdz 7. augustam. Rezultātus izziņos konkursa finālā 1. septembrī.

Tā ir uzdrīkstēšanās — pieteikties šādā konkursā, kaut gan Liene sevi jau apliecinājusi vairākos nacionāla līmeņa mākslas skolu audzēkņu konkursos, tur iegūstot augstāko novērtējumu.

Uzdrīkstēšanās nozīmē latīņu pacelt augstāk, nekā tā bijusi iepriekš, darīt kaut ko agrāk nebijušu. Tā ir kāda dvēseles virzība, kas mūs maina, kāda izrašanās no rāmja, kurā esam labi iekārtojušies, kustība, kas ved uz attīstību.

Cilvēkus, kas uzdrošinājušies, meklējiet arī šajā «Dundadznieka» numurā, un jūs viņus atradīsiet!

Diāna Siliņa

Bagātīgie svētki

9. VII Kolkā, tāpat kā daudzviet piekrastē, notika Jūras svētki. Laiks bija lielisks, un svētki — skaisti.

Bagātīgajā piedāvājumā katram bija, ko izvēlēties. Netrūka ne nieka. Ne pieaugušajiem, ne bērniem.

Ļoti patika gājiens un brauciens cauri Kolkai. Autokāros, ko ikdienā izmanto cehā, bocmaņi svētkos vizināja Jūras valdnieku, novada domes priekšsēdētāju Guntu Abaju un Kolkas pārvaldnieku Aldi Pinkenu. Dažādās izpušķotās mašīnās brauca zvejnieki un abu cehu ļaudis, piedalījās arī bērnu dārza *Rūķītis* darbinieki. SIA *Līcis 93* ceha pārstāvji uzsauca urravas katram objektam un cilvēkam, kam brauca garām. Bet kas gan būtu gājiens bez Kolkas pūtējiem! Šoreiz viņi, piešķaņojušies svētku tematikai, bija pārgērbu-

šies par pirātiem.

Stadionā godināja zvejniekus un cehu labākos strādniekus, skanēja mūzika, ar dejām priecēja Kolkas līnijdejojājas, Dundagas senioru deju kolektīvs un grupa *Sensus*. Taču tad, kad SIA *Līcis 93* Kolkas ceha vadītāja Regīna Rūmniece aicināja visus nodziedāt Imanta Kalniņa dziesmu *Piena ceļš* un mazās meitenes gaisā laida krāsainus balonus kā sveicienus visiem, kas aizbraukuši strādāt uz svešām zemēm, katra sirds notrīsēja smeldzē par tautu, dzimto vietu un tās nākotni...

Jestrās zvejniekspēles, ko vadīja SIA *Līcis 93* ceha meistare Indra Zviedre gan nenoskaidrojās, jo devos uz amatnieku tirdziņu, bet pēc

- Uzstājas novada talanti — mūsu policists Jānis Simsons un pilskundze Baiba Dūda.
- Jūras valdnieks kopā ar daļajām nārām, savām pavadonēm.

Dzintras Tauniņas foto

spēļu nosaukumiem, piemēram, *Gares svi-dans*, *Skorbels*, *Ūdiņ pa gais*, un redzētājiem foto ir skaidrs, ka gājis jautri un karsti. Spēlēs aktīvi piedalījušies arī viesi, un pēc tam apbalvošanā uzvarētāji sagaidīti ar ovācijām.

Svētbrīdī luterāņu baznīcā, kas bija gandrīz pilna, evaņģēlists Ainārs Kostanda aicināja pateikties Dievam ne tikai par jūru un sauli, bet arī par netīriem traukiem, jo tas nozīmē, ka mums ir, ko ēst, par savandītu māju, jo tas liecina, ka mums ir draugi un nesam vientuļi. Ir svētīgi uz lietām paskatīties arī no citas puses. Brīnišķīgi skanēja dziesmas jauktā kora izpildījumā un kokļu pavadījumā. Koklētājas uzstājās arī vienas pašas.

Vakara daļu Kolkas ragā ievadīja postfolka grupa *Vecpilsētas dziedātāji*, kurā spēlēja un dzied Rūta un Māra Abajas, kā arī *Līvu* laika veidotāja Linda Zonne, un jau pazīstamākais *Nurmorkestor*. Saule, jūra, vējš, vasara, mīlestība — par to dziedāja novada talanti, un klausītāji uzgavilēja viņiem. Spēcīgas dzīvesprieka dzirkstis koncertā ienesa Guntis Skrastiņš, Olga Dreģe, Jānis Paukštello, Harijs Spanovskis, Andris Daņilčenko, mazie *Dzegu-zēni* un deju pāris no *Dzirnām*, par ko sajūminājos visvairāk. Ne velti G. Skrastiņš teica — nevis deja, bet dejas improvizācijas teātris.

Visskaistākais Kolkas rags izskatījās pusnaktī, kad pie vecās bākas drupām iedegās lielas sveces, gaišu siltumu izstarodams, de-

ga lielais līvu ugunskurs un debesis izrotāja gan izgaismotas gaisa laternas, gan salūta raksti.

Diāna Siliņa

Dundagā

30. VII Pāces kauss 2011 volejbolā.

31. VII parka estrādē, lietainā laikā pilī, Dieva slavas un pielūgsmes laiks kopā ar Svētās Gregorskolas direktoru Raimonu Mežīņu un misionāru no ASV Deividu Maiklu Karilu.

13. VIII Putnu pašvaldību salidojums.

27. VIII sporta sacensības *Sportiskākā komanda*.

Kolkā

21. VIII plkst. 11.00 Kolkas luterāņu baznīcas 125. gadu jubileja.

Mazirbē

No 25. VII Līvu tautas nams atvērts apmeklētājiem katru dienu no plkst. 11.00 līdz plkst. 21.00. Piektdienās, sestdienās un svētdienās tur darbosies Mazirbes rokdarbnieces, kā arī būs iespēja iegādāties viņu darbus un remdēt izsalkumu krogā *Pie vecā Tai-zeļa* jeb *Vanā Taižol krūgōz*.

6. VIII Līvu svētki. (Sk. 5. lpp.)

Ko varam darīt labāk?

Gluži neticami, bet novembrī Dundadzniekam apritēs 10 gadi. Milzu balli nerīkosim, bet jubileju tuvums allaž noder, lai atskatītos uz paveikto un apdomātu, ko turpmāk varētu darīt labāk. Tātad, ko mums vajadzētu turpināt, ko vajadzētu uzsākt no jauna un no kā varbūt derētu atteikties?

Padomāsim kopā! Pricēsimies par atbildēm un ierosinājumiem, cienījamās lasītājas un godājamie lasītāji! Varat rakstīt parastās vēstules uz adresi *Dundadznieks*, Dundagas pils, Dundaga, LV3270, uz epastu: alnis@dundaga.lv, kā arī zvanīt pa tālruni 63237858. Gaidīsim!

Redaktors Alnis Auziņš

Kas ar spalvu uzrakstīts...

Dundadznieka priekštečus atceroties

Pirms Dundadznieka iznāca Dundagas pagasta ziņas. Taču vēl daudz agrāk, Dundagas rajona laikos, darbaļaudīm bija iespēja lasīt pat veselus divus preses izdevumus — Padomju Dundaga un MTS izdevumu Pa Ļeņina Ceļu. Man bija patīess prieks šovasar Dundadznieka redakcijā tikties ar abu šo izdevumu kādreizējo štata darbinieku Gunāru Landmani. Sarunu uztvēru kā dāvanu Dundadznieka desmit gadu jubilejas priekšvakarā.

Gunārs Landmanis: «Starp grīdu un griestiem!»

— Darba gaitas Padomju Dundagā sāku 1952. gada jūnijā. MTS avīzes Pa Ļeņina Ceļu redaktora Miķeļa Kūpeļa sieva Alīda strādāja vidusskolā par skolotāju, un izlaidumā Miķelis uzaicināja mani strādāt redakcijā. Es gan biju nodomājis rudenī doties uz Rīgu studēt, Arnolds Auziņš mani aicināja uz filologiem, tomēr priecīgs pieņēmu vietējo piedāvājumu. Piesolītā alga, 690 rubļu mēnesī — vēl pirms naudas reformas — man, divdesmitgadīgam jauneklim, likās liela.

Padomju Dundagas redaktors ventspilnieks Žanis Kronbergs jau bija devies atpakaļ uz Ventspili, un redaktora pienākumus pildīja Vilma Zīverte. No partijas skolas atnāca Milda Liepiņa, gan ļoti vāja žurnāliste.

Redakcija atradās vecajā bērnudārza mājā, otrajā stāvā, tipogrāfija — lejā. Miera laikos tur bija fotogrāfs Bergholcs.

Korektori redakcijā bieži mainījās — vi-

ņiņš parakstīja avīzi — jau gatavu, nodrukātu.

Vienmēr bija jātaisa svodka — notikumu apskats. Cik apsēts, cik nopļauts, cik nokults. Ar divriteni braukāju, cik nu spēju, pa rajona 8 kolhoziem. Vēlāk redakcija dabūja moci, lžu. Daudz ziņu ievācu pa telefonu. Katrā kolhozā bija savs cilvēks, kam piezvanīt, es viņiem par to aizvedu konfektiņus. Reizēm kāds uzrakstīja no malas — Arvīds Apšīņš, Maigonis Pūliņš — par sportu.

Par rakstiem maksāja honorārus, laikam bija paredzēti 150 rubļi vienam numuram. Avīze, viena lapa (apmēram 2 Dundadznieka lappuses. — Red.), iznāca trešdienās, piektdienās un svētdienās.

— **Kas izdomāja tēmas? Vai saņēmāt regulārus norādījumus no augšas?**

— Vai dieniņ! Vienmēr jau bija kampaņas — sējas, siena vākšanas, ražas novākšanas un tādā garā. Tad vajadzēja mobilizējošus rakstus. Un par kultūru, sportu. Paši jau

• Ar svinīgām runām izvadot kombināus uz lauka 1953. gada augustā: MTS politdaļas vadītājs A. Podnieks, MTS laikraksta Pa Ļeņina Ceļu redaktors Miķelis Kūpelis. MTS direktors Arnolds Blekte, Dundagas rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs Kārlis Luste un partijas Dundagas rajona komitejas pirmais sekretārs Vladimirs Muravskis.

Foto no G. Landmaņa albuma

skatījās, kā citi raksta. Visas republikas rajona avīzes bija plauktā. Zīverte kā vairāk pieredzējusi jau ievirzīja. Partijas komiteja maz iejaucās. Apmēram pateica, ko vajag, bet smalki nekorīģēja.

1953. gada vasarā Kūpelis mani pārvilināja pie sevis. Solīja 100 rubļu vairāk. Pa Ļeņina Ceļu redakcijā bija Kūpelis, Štefenbergs un es. Tad Štefenbergs aizgāja, un Kūpelis pasauca sievu Alīdu pa vasaru. Bet viņai piedzima bērns, un palikām divatā.

Honorārus gan tur nemaksāja, bet citādi bija labi. Galvenais agronoms Kārlis Blaus brauca pa kolhoziem ar bobiku, es viņam līdzi. Citreiz gāju uz mehāniskajām darbnīcām.

Tajos laikos daudz rakstījām par ražošanu, bet tikpat kā nemaz par kultūru, lai gan pašdarbība zēla un plauka. Tagad ir otrādi — par kultūru daudz, par darba cilvēkiem — maz.

— **Kā veicās atspoguļot padomju īstenību?**

— Visādi gāja. Esmu arī pats piedalījies siena un kulšanas talkās un vēl vakarā sniedzis koncertu agībrigādes sastāvā. Reiz bija jāapraksta labākais kombainieris Augusts Ginters, kas strādā Tusku laukos, Lisenko kolhozā. Citi nopļauj tikai divus trīs hektārus dienā, Ginters — astoņus! Apskatos, kā pļauj, — pa virsu vien, pa virsu vien! Brigadieris teic, ko govīs ziemā ēdīs, ja visi salmi paliek uz lauka? Bet man jāslavē, ka bail.

— **Kā izgrozījāties?**

— Nu tik kaut ko mālē. Visam jābūt mobilizējošam. Iemācījāties rakstīt starp grīdu un griestiem, tas ir, lai apmēram pa vidu būtu. Nezinu, kā tas teiciens radās, bet tā savā starpā runājām. Kaut kā izlocījāties.

Skolotāju konferencēs vienmēr biju klāt, izpildkomitejas un partijas komitejas sēdēs,

lai gan daudz neko nesapratu. Reiz man bija jāuzraksta, kā Dundagā izskatīsies pēc 20 gadiem...

1953. gadā uzreiz jāorganizē Jāņi! Pirms tam nebija brīv svinēt. Nu jāatspoguļo pilnīgi kā sējas kampaņā, un man jāapraksta Bolševika kolhozs. Aizbraucu pie jūsu tagadējās kolēģes Diānas Siliņas mammas. Jautrīte Apsalone man stāsta: tēvs brīvē alu, jau rūgst. Ģibzdē sāka svinēt un Kraujās nobeidza.

Jūsu vectēvu zirgkopēju Auziņu arī labi atceros. Kad uzzināju, cik tālu dzīvo, pabrīnījos. Šito iešanu katru rītu! Labs zirgkopējs bija. Laikam viņu arī aprakstīju.

1952. gada rudenī Kolkā atklāja zivju fabriku, mani sūta turp. Direktors Morozovs latviski gan prot, stāsta par jauno fabriku, bet es tomēr daudz tur nesapratu. Taču jāuzraksta ir! Citreiz atkal jāapraksta sirupfabrikas darbs. Skolā mani uzskatīja par labu valodnieku, bet galvenās inženieres Okovancevas krieviski teikto par ražošanu man ļoti grūti nācās saprast!

Notiek 19. kongress, Maļenkovs runā, tas jāatspoguļo. Un galvenais, mums bija jāraksta LETAS informācija. Trijos pēc pusdienas vajadzēja ieslēgt radio un mēģināt visu pierakstīt. To likām savā avīzē. Kad Staļins vārģūloja, nemitīgi drukājām pārskatus par slimības gaitu — kāda temperatūra, kādi uzlabojumi — un priecājāties, kā avīze piepildās. Par lauksaimniecību vairs nevajadzēja, tik pa to vien.

Kādu rītu braucu ar divriteni uz darbu. Pie pils nāk pretī skolotāja Kēze — raudādama. Kas noticis? Skolotāja paziņo, ka Staļins miris. Taisni jābrīnās, prātīgs cilvēks, nebija nekāda politiskā, bet deguns no raudāšanas pilnīgi sarkans.

— **Bet jums labs materiāls — kā darbaļaudis pārdzīvo.**

— Bija jau jāapraksta. Jādomas uz ciemu padomēm, bibliotēkām. Visur neaizbrauca, tāpat piezvanīja, pajautāja: vai tad dikti žēl? Un saņēma atbildes: jā, dikti gan. Visur tik smuki mītiņi notikuši, visi tā sērojuši. Sirupfabrikā arodbiedrības priekšsēdētāja notūrēja mītiņu. Bet visa tā sērošana lielākoties bija pēdīnās — teātris.

Bet redakcijas grāmatvede Matilde Emerberga tā raud, ka asaras kā pupas birst, un solās vakarā iet uz mazbānīti, lai brauktu uz Maskavu. Zīverte rauga atrunāt. Piektais marts, auksts, un Matilde nemaz lāgā krieviski neprata. Ar mokām kaut kā atturējām.

— **Sasējāt?**

— Kaut kā apvārdojām. Pēc tam dikti gribeja partijā, bet viņu neuzņēma un neuzņēma.

— **Vai Padomju Dundagu varēja pasūtīt?**

— Gan pasūtīt, gan kioskā nopirkt.

— **Vai darbaļaužu vēstules arī saņēmāt?**

— Sūdzības jau ienāca. Par kaimiņiem. Reiz saņēmām ziņas, ka Lisenko kolhozā priekšnieks Sirsniņš ilgi nav redzēts, cūkām nav ko ēst. Es ņemu un saceru par to dzejoli. Sirsniņš nāk uz redakciju skaidroties. Partijnieks, liela dūša, sienas man klāt. Bet redakcijas darbinieki pārsvarā neparakstījās ar īs-

• Padomju Dundagas redakcijas un tipogrāfijas kolektīvs 1952. gada vasarā. 1. rindā burtlice Velta, 2. rindā burtlice Vallija Ilģe, tipogrāfijas direktors Roberts Bočs un burtlice Ināra Boča. Augšējā rindā literārais līdzstrādnieks Gunārs Landmanis, korektore Gundega Baltiņa, burtlice Konstance Pujāte un iespiedējs Ziedonis Mazkalniņš. Fotogrāfijā nav Vilmas Zīvertes un redakcijas un tipogrāfijas grāmatvežu.

Foto no G. Landmaņa albuma

dusskolas audzēkņi Gundega Baltiņa, Ausma Ceimure, latviešu valodas skolotāja Velta Jansone. Reizēm es aizstāju korektoru, un tad priecājos, ka saņemu 1200 rubļu! Grāmatvede bija Matilde Emerberga, tipogrāfijas grāmatvede — Astra Brūvere.

Rakstāmmašīna gan bija, bet rakstījām ar roku un uzreiz nesām lejā, kur tipogrāfijas meitenes salika tekstu. Fotoaparāta Padomju Dundagai nebija. Tas bija liels trūkums.

Krūmiņš, gara auguma dzērājs, avīzi pa nakti iespieda. Reizēm sadzēries nekādi nespēja uzsākt darbu. Esmu palicis par korektoru, Krūmiņš neko nedara. Cik ilgi gaidīt? Aizbraucu uz mājām Klārmuižā. No rīta skatos: viens virsraksta lielais burts nokritis: no «Staļina» palicis «Stļins»! Abi ar Zīverti spriežam, ko darīt, ko ne. Pasaucam partijas pirmo sekretāru Muravski. Vai nest uz pastu vai ne? Muravskis teic: «Noriskēs, sūtīs tik prom».

— **Un galvas neripoja?**

— Nē! Vēl jau gadījās kļūdas. Pirmo novilkumu izlasa, izlabo, it kā viss kārtībā. Bet no rīta gatavajā avīzē virsrakstā tomēr viens burts citādāk. Vienreiz laikam bija iznākusi «izrūnīšana». Bet Muravskis bija lāga cilvēks.

• Gunārs Landmanis 2011. gada 4. jūnijā Dundadznieka redakcijā lasa savus rakstus Padomju Dundagā.

Autora foto

tajiem vārdiem un cits citu neizdeva.

— **Kādi pseidonīmi jums bija?**

— Visvisādi.

— **Nu jau var atklāt! Iestājies noilgums.**

— G. Kalnājs, G. Rugājs, savu retu reizi ar īsto uzvārdu.

— **Ievadrakstus?**

— Nē, tos rakstīja bez paraksta. Milda Liepiņa izskatīja citas avīzes, apvilka ar zīmuli, kas viņai tur patīcis, un lika man pārakstīt. Tas man netika, tad jau labāk pats kaut ko saštukoju.

— **Brāzienus nedabūjāt?**

— Nē, nē. Zīverte pat paslavēja. Klasesbiedre Ausma Ceimure vasarā pastrādāja par korektori, un viņa mudināja uzrakstīt ko literāru, sak, tu skolā labi rakstīji domrakstus! Vai tā drīkst? Ņēmu un sacerēju par siena talku — literāri. Aizbraucu uz Anci aprakstīt, kā tur pirmais kombains 1952. gada septembrī plauj. Kā darbojas slaucamaparāts Ances centra fermā. Ance bija klāt pie Dundagas, kolhozs *Staļina ceļš*. Lonastē bija *Ļeņina ceļš*.

MTS avīzē ilgi nenostādāju. Tur Politnodaļas pakļautībā bija redakcija, sieviešu nodaļa, komjaunatnes nodaļa un vēl citas daļas. Bet Politnodaļu drīz likvidēja.

— **Kā to varēja likvidēt? Pilnīga sabotāža!**

— Jā, 1954. gadā likvidēja, bet pašu MTS likvidēja tikai 1956. gadā. Tad kolhozi pārņēma visu tehniku.

— **Manā rīcībā nonākuši vairāki Padomju Dundagas numuri, redziet! Kas ir parakstījis kā Krauja?**

— Es!

— **Varbūt vēl kādu savu rakstu atradīsi?**

— Interesanti! Re, kur mans raksts!

— **Tad Pumpurs arī jūs bijāt?!**

— Jā!

— **Virsraksts: Organizēti sagaida spraigā darba cēlienu. Mobilizējoši. Un kas ir Kalnārs?**

— Arī es. Un Arājs.

— **Re, kur Arājs raksta: Pašplūsmā atstāts būvbrigādes darbs. Drosmīgi esat kritizējis.**

— Kritizēt jau vajadzēja. Re, atkal mans raksts. *Pelnīts sods par noziedzīgu un nolaidīgu darbu*. Vai, cik interesanti. *Vēl spraigāku darbu meža cīsmās!* Vai, dieniņ! Tas gan bija ārprāts, kā man gāja ar to rakstu! Aizbraucu ar mazbānīti līdz Lonastei, eju uz mežu. 1952. gada ziema, vīri gumijniekos, nosaluši, neēduši, tik neapmierināti, jo nemaksājot neko. Tikai 300 gramu labības par izstrādes dienu. Visdūšīgākajiem līdz 400 gramu par izstrādes dienu gadā. Cik tur iznāk, 1–2 maisi, bet naudas nekādas. Es jau saprotu — man jāraksta, ka viņiem labi veicas, bet vīri saka: jāņem koks rokā un jāsit nost! Ko es varu rakstīt?

— **Ka «grūti sacensties ar kolchoza Staļina ceļš cirtējiem».**

— Es jau sākumā uzrakstīju kritiskāk, bet Zīverte teica, ka tā nevarot. Vajag mobilizējoši...

— **Ko darījāt pēc MTS avīzes?**

— Kūpelis kļuva par Kultūras nodaļas vadītāju un mani norīkoja par rajona bibliotēkas vadītāju. Kultūras namā bija divas istabas, vienā no tām — lasītava.

— **Vai žurnālistikā darboties negribējās? Talsu avīzei nerakstījāt?**

— Gribējās, mani arī skubināja neklātienē studēt, bet neaizgāju. No bibliotēkas mani iesauca armijā, 1956. gada rudenī pārņācu, rajons likvidēts! Aizgāju uz Kultūras nodaļu prasīt darbu. Tur sež viena biedrene, nodaļas vadītāja, un pīpē tā, ka zili melli dūmi griežas! Pārvarēdams nelabumu, vaicāju, kur man darbs? Iedošot citu, Talsos par kultūras nama direktoru. Tam nepiekritu. Tad par Nevejas kluba vadītāju. Arī nebiju ar mieru. Aizgāju mācīties Saulaines tehnikumā. Bet *Padomju Dundaga* pastāvēja līdz rajona beigām, laikam 1956. gada pavasarī likvidēja.

— **Un palika Dundaga bez savas avīzes uz gadiem 40... Vai pašreizējo Dundagas avīzi arī palasāt?**

— Abonēju un visu smalki izlasu. Laba. Es tagad dzīvoju Virbos, saņemu *Talsu Novada Ziņas* — tādu lapeli ar lēmumiem, nekā cita tur nav. *Dundadznieks* ir izcila avīze. Visi apkārtējie grib izlasīt. Reizēm pat nozog.

Alnis Auziņš

Svešās zemēs esot jauki

Mazliet iepazītā Amerika

Neparastu, negaidītu un skaistu dzīves pagriezīenu sagaidījusi dundadzniece Spodra Tīdemane, jo nu jau 3. reizi pēc kārtas viņa pusi gada dzīvos Dundagā, bet otru — Brentri (Braintree), Bostonas priekšpilsētā ASV. Par to arī Spodras un viņas kunga Arņa stāsts.

Viss noticis pavisam vienkārši: meita Ina 1997. gadā aizbraukusi uz ASV, kur jau viņa sagaidījušas draudzenes Dina un Dace, pastrādāt. Tur viņa satikusi nākamo vīru Igoru un palikusi uz dzīvi. Sākumā Ina strādājusi

svaigus, sašķērētus kāpostus, ko mājās ieskābē. Skābo kāpostu zupu pilnām mutēm ēd arī amerikāņu bērni. Vecāki bieži sakot, ka nezinot, ar ko bērnus barot: viņi neko negribot ēst. Ina brīnās — viņas bērnudārzā mazie ēd visu, ko tiem dod. Daudz uzturā lieto arī sarkanās bietes, no kurām vāra zupu vai gatavo salātus. Amerikā ceptā maize nav gājusi pie dūšas ne Inai, ne Spodrai, viņas uzskata, ka tai nav maizes garšas, tāpēc maizi cep pašas. Kādu reizi znots Igors esot atnesis mājās *Hanzas maiznīcas* maizi. Tādu var nopirkt krievu veikalos, kukulītis maksā ap pusotru

• *Spodra ar mazmeitām 2010. gada Ziemassvētkos.*

par oficianti kafejnīcā, tad veikalā. Kad neklātienē pabeigusi floristikas un dizaina kursus, darbu sameklējusi lielveikalā. Sākumā dzīvojuši dzīvoklī, vēlāk iegādājušies privātmāju. Piedzimušas dvīnītes: Nikola un Aleksandra. Pēc tam, kad pasaulē nākusi trešā meitiņa Andrea, Inai radās doma par bērnudārza izveidi. Viņai jau bijusi pieredze Dundagā, strādājot pirmsskolas izglītības iestādē *Kurzemīte*. Tā Ina ģimenes mājā izveidoja privāto bērnudārzu ar visām nepieciešamajām licenzēm. Bērnu skaits gan nav liels, jo bez pašas Andrea tur uzturas vēl tikai 5 bērni, bet licenci dod atbilstoši bērnu skaitam, un ar 5 bērniem pietiek, lai atvērtu bērnudārzu. Tajā Ina strādā viena pati. Viņa slēdz līgumus ar klientiem. Bērnudārzs domāts bērniem no 3 mēnešiem līdz 6 gadiem. Jo mazāks bērniņš, jo par to saņem lielāku samaksu. Nedaudz ar finansiālu atbalstu iesaistās arī valsts, taču tas tiešām ir ļoti mazs atspaidis. Ina ar savu darbu nopelna pietiekami, un tas viņai ļoti patīk. Abi ar vīru, datorspeciālistu, atvaļinājuma laikā ir paceļojuši pa Meksiku, Hondurasu, Peru, Nepālu.

Spodra pirmoreiz Brentri ieradās 2008. gadā, tad arī dzīvē ieraudzīja savas mazmeitiņas. Dvīnēm toreiz bija seši gadi, pastarītei — četri. Spodra atzīst, ka nekādu uztraukumu, dodoties lidojumā uz Ameriku, nav piedzīvojusi. «Lidostā jau nevar pazust, pat tad ne, ja nezinai angļu valodu. Atliek vien parādīt biļeti, un tev laipni aizvedīs uz turieni, kur tev jānokļūst,» saka Spodra. Viņa lidojusi no Rīgas uz Frankfurti un tālāk uz Bostonu. Brentri jau tāda Bostonas priekšpilsēta vien esot.

Laikā, kad Spodra ciemojas ASV, viņa palīdz meitai mājas darbos un pieskata mazmeitas. Ina cenšas gatavot tādu ēdienu, kādu ēd Latvijā. Viņa tirdzniecības bāzē pērk

latu. Arī Inas un Spodras ceptās plātsmaizes Amerikā ir liels brīnums un visiem ļoti garšo.

Pērn 1. septembrī, vedot lielākās mazmeitas uz skolu, Spodra iekļuvusi vietējās avīzes *Braintree Forum* pirmajā lappusē. Tā nu viņa Brentri kļuvusi pazīstama. Mazmeita Nikola gan Spodrai ielikusi savu uzvārdu — Tokmane, bet amerikāņu žurnālistei pārāk sarežģīts lices latviskais vārds Spodra, tāpēc viņa nosaukta par Sopronu.

Spodra stāsta, ka mazmeitām pie mājām plkst. 12.00 pietāj dzeltens skolēnu autobuss, bet plkst. 15.00 vecākiem vai kādam citam tuviniekam bērni no skolas jāizņem. No skolas līdz mājām jāiet kādas 15 minūtes. Grāmatas skolā neizmanto, mājās meitenes atnes tikai drukātas lapas ar uzdevumiem, bet grāmatas gan daudz esot jālasa. Tās ņem no bibliotēkas. Meitenes prot angļu, latviešu un krievu valodu. Latviešu valodu viņām iemācījusi Ina, bet Spodra ar mazmeitām konsekvēti runā tikai latviski.

Savi vērojumi par Ameriku ir arī Spodras vīram Arnim, kurš arī pusgadu nodzīvojis pie meitas Brentri. Tad, protams, Spodra bija Latvijā. Viņš norāda, ka Brentri atrodas apmēram tādos pašos platuma grādos kā Turcija. Īpatnēji, ka vasarā tur ļoti ātri — ap sešiem vakarā — noriet saule un ap astoņiem jau iestājas tumsa. Tad gan iedegas lāternas un viss atkal kļūst gaišs. Ap sešiem no rīta paliek gaišs. Spodra piebilst, ka Brentri vasarā ir karsts un ļoti mitrs gaiss, pat su-

tīgs. Ja rāda + 32 grādus, tad jau ir karsts. Katrā mājā ir kondicionieris. Citādi vasarā nevar izturēt! Ziemā gan sniega ir tikpat daudz kā pie mums, Latvijā.

Kā bijušajam elektrīķim Arnim interesanti lices arī tas, ka mājāsaimniecībās viss balstās uz elektrību. Mums ir 16 ampēru skaitītāji, bet tur — 80 un 100.

Sākumā viņš nav gājis tālu prom no Inas mājām, jo pilsēta liela, mājas izskatās tik līdzīgas, ka bail apmaldīties. Parasti priekšpusē ir dārzi, bet tur pārsvarā aug zaļš mauriņš un kādi košumkrūmi. Puķu ir ļoti maz. Kaut gan Bostona ir liela pilsēta, amerikāņi privātmāju rajonos ir ļoti pieklājīgi un sveicina visus.

Ina un Igors arī gādājuši, lai Spodra un Arnis kaut nedaudz iepazītu Ameriku. Abi bijuši ekskursijā uz Ņujorku. Šajā pilsētā iebrauc pa tunējiem. Spodra bijusi skatu tornī 86. stāvā, no turienes bijusi redzama visa pilsēta. Vēl viņa apmeklējusi teātra izrādi, kurā visas lomas atveidojuši vīrieši. To pat pateikt nav bijis iespējams! Spilgti atmiņā palicis arī Ņujorkas mākslas muzejs, kas izvietots 6 stāvos.

Viņa kopā ar meitas ģimeni devusies arī uz kalniem, kur redzējuši augstā Vašingtona smaili. Igors tur slēpojis. Visi dzīvojuši viesnīcā, pa kuras logiem varēja vērot kalnus.

Arnis savukārt pabijis planetārijā, kas viņam lices iespaidīgs. Vašingtonā viņš bijis līdz Baltā nama vārtiem. Gids esot bijis kāds pazīstams krievu aktieris, kas ekskursiju vadījis krieviski. Autobusā arī rādījis kadrus no padomju laika filmām, kur pats piedalījies.

• *Spodra ar lielākajām mazmeitām uz vietējās avīzes Braintree Forum pirmās lappuses.*

Manhetenai Arnis lidojis pāri ar lidmašīnu. Tiešām, visa pilsēta izskatījies tāda, kādu rāda filmās — visa vienas uguņos! Agrā pavasarī Bostonā Arnis nonācis milzīgā ziedu izstādē, kas pletusies hektāra platībā. Ārā vēl nekas nebija saplaucis, bet iekšā, izstādē, zaļojuši bērzi un bambusi, priecējuši krāšņi akmeņdārzā.

Abi norāda, ka Amerikā ir ļoti labi, plati ceļi. Austrumu piekraste līdz Ņujorkai gan esot akmeņaina, tur pavisam maz zemes. Spodra pamanījusi, ka Amerikā ir daudz klinšu. Braucot pa ceļiem, bieži vien klintis esot abās pusēs. Fermeri vairāk nodarbojas ar augļu, ogu un dārzeņu audzēšanu.

Spodra oktobrī atkal posīsies uz Brentri. Un gan jau pēc tam Arnis, sagaidījis sievu atpakaļ un noilgojies pēc savas meitas un īpaši mazmeitiņām, arī dosies uz Ameriku otrreiz.

Diāna Siliņa

Foto no Tīdemaņu ģimenes albuma

Pie mums, uz zemēm

Lielākie novada projekti

Kādus darbus pašlaik pašvaldība veic Kubalu skolā-muzejā, Kolkā un Mazirbē, stāsta Dundagas novada domes izpilddirektors Ģirts Kalnbirze.

Kubalu skolā-muzejā

Pats apjomīgākis projekts, ko pašvaldība īsteno jau 3. gadu, ir Kubalu skolas-muzeja teritorijas labiekārtošana un renovācija. Praktiski tie ir darbi saimniecības ēkā un tās apkārtnē, atjaunojot vēsturiskos elementus. Šo projektu īstēnot nav bijis nemaz tik vienkārši, jo atsaukti iepriekšējie būvnieki un uzraugi. Šī gada pavasarī konkursā uzvarēja citi būvnieki — SIA *Stats*. Kopējā darba izmaksa ir Ls 97872, 59 bez pievienotās vērtības nodokļa (PVN). Vienīgais līdzfinansējums no pašvaldība spuses it PVN atmaksa. Pārējā ir Eiropas Savienības (ES) projekta nauda.

Darbi šajā projektā pašlaik ir apmēram pusē. Cenšamies ievērot grafiku. Projekts jāpabeidz 30. IX. Oktobris ir kā rezerves mēnesis, ja nu gadījumā nepaspēsim. Tad tajā būs jāsakārto visa nepieciešamā dokumentācija, ārkārtas gadījumā jāpabeidz vēl kādi sīki atlikušie darbi. Mūsu uzdevums ir darīt visu iespējamo, lai Kubalu skolas-muzeja saimniecības ēka un tās apkārtnē izskatītos autentiska laikiem, kad tā būvēta. Tas nav parasts darbs ar režīpsi. Daudzas detaļas un lietas, kas kaut cik saglabājušās, arī tur atstās. Mūsdienīgos materiālus, ko sazāgē gaterī, veido tā, lai tie izskatītos, kā toreiz gatavoti. Būvniekiem nākas vairāk strādāt ar cirvi un slimestiem. Ēkā nav paredzēta neviena metāla skrūve un nagla, tikai — koka tapas.

Projektā paredzēts arī pagatavot dažāda tipa žogus. Esam sarunājuši mūsu būvniekiem konsultantu Mārtiņu Kuplo no Brīvdabas muzeja. Viņš kopā ar palīgiem apmācīja būvniekus, kā visu izdarīt pareizi un atbilstoši agrākajiem laikiem. Paldies viņiem par to! Būvnieki ir atzinuši, ka tādā veidā guvuši ļoti labu pieredzi, kas viņiem noderēs arī turpmākajā darbā.

Daļa žogu stabu un žoga jau ir ierakti. Stabus izgatavoja no ļoti resniem ozoliem, lai tie varētu ilgāk kalpot. Žogi ļoti kvalitatīvi darināti, bet ir pārāk skaisti, jo tajos laikos nelietoja tik precīzus mērinstrumentus. Jādomā, kā tos padarīt autentiskākus.

Kolkā

Nākamais nozīmīgākais projekts ir Kolkas tautas nams. Pērn izsludinājām iepirkumu, uzvarēja SIA *A Celtne* par Ls 57 622, 24 bez PVN. Arī tas ir ES projekts, bet šeit pašvaldība maksā 22% PVN un 10% līdzfinansējuma, tātad šis projekts ir par 10 % dārgāks nekā Kubalu skolas-muzeja projekts.

Kolkas tautas nama vienkāršotajai rekonstrukcijai 4. VII jābūt pabeigtai, taču radās neplānoti darbi, tāpēc līgumu pagarinājām līdz augusta beigām. Deputāti tā ir lēmuši, esam arī Lauksaimniecības atbalsta diensetam iesnieguši lūgumu piešķirt šim projektam papildu līdzekļus Ls 5000 bez PVN, lai visu varētu pabeigt. Bija problēma, ka, mainot elektrības vadus un signalizāciju, projektētājs nebija paredzējis pēc tam kosmētisko remontu. Pašlaik tautas namam ir jauns jumts un izremontētas zāles.

Esam noslēguši līgumu par Kolkas pamatskolas 1. stāva remontu. Konkursā uzvarēja SIA *A Celtne*. Summa — Ls 22 271,77 bez PVN. Tā visa ir pašvaldības nauda.

Par šiem līdzekļiem centīsimies sakārtot 1. stāva gaitēņa grīdu, kas iesēdusies un ir ļoti nelīdzena, vietām ar dziļām ieplakām. Darbs nav atliekams, jo grīda tiešām ir beigta. Ar tādu skola nevar šogad svinēt jubileju un salidojumu.

Būs izmaiņas ēdināšanā. Deputāti ir atbalstījuši ierosinājumu ēdienu pagatavot bērnu darža virtuvē un pēc tam nogādāt skolā. Tādējādi centīsimies ekonomēt.

Mazirbē

Esam arī noslēguši līgumu par mēbeļu piegādi Mazirbe sspeciālajai internātpamatskolai. Tā ir ES projekta pēdējā kārtā. Mēbeles piegādās IK *Ritme* par Ls 7393,64 bez PVN. Bija paredzēta krietni lielāka nauda, taču pieteicās daudzi piegādātāji, un uzvarētāja piedāvātā summa izrādījās mazāka, nekā cerējām.

Par ES projektu Mazirbes speciālajai internātpamatskolai nomainīja jumtu un izremontēja visas telpas.

Uzklausīja Diāna Siliņa

Kāds šogad siena laiks?

Kā šajā vasarā, kas bijusi sausa un karsta, zemniekiem mūspusē klājies ar siena vākšanu, ap jūlija vidu jautāju SIA *Gavsene* valdes loceklim Aigaram Zadiņam, SIA *Dundaga* valdes priekšsēdētājai Tamārai Zoltānei, zemniekiem: Mārim Kriķītim no Mazirbes, Dainai Neifeldei no Kaļķiem un Raimondam Kumerdankam no Valpenes.

A. Zadiņš: «Pašlaik gandrīz viss siens ir savākts, vēl kaut kas palicis arī, ko plaut. Laika apstākļi atļāva sienu sagādāt, bada nebūs. Nav mums kā Dienvidkurzemē, nesen biju Skrundā, kur kopš Jāņiem nav bijis tādās dienas, kad nelīst. Kā lai tādā laikā sagādā siena?

Zāle pie mums bija augusi pietiekami labi. Esam savākuši ap 130 t skābbarības un ap 40 t siena».

T. Zoltāne: «Viss siens, gan skābsiens, gan saussiens, ir sagatavots. Papildus būs arī atāls, ja tikai izaugs. Pašlaik labība ir skaista, taču esam jau pamanījuši mežacīku postījumus. Tā ir nopietna problēma, ko cenšamies atrisināt».

M. Kriķītis: «Zāle bija izaugusi diezgan labi, krietnu ražu deva jaunie zālāji. Zāli applāvu arī saviem kaimiņiem, vasarniekiem. Tās netrūka. Siens ir savākts: kopā 390 skābsiena un 50 saussiena ruļļu. Ar to iznāks parbarot ne tikai lopiņus, kas kūtī, bet arī briežus, kas tāpat nāks plēst ruļļus vaļā, ja viņiem nedos sienu labprātīgi. Tā kā vācam arī Slīteres parka dzīvniekiem. Kurš cits tad par viņiem gādās? No ražas zemnieks šeit dabū tikai kādu pusi atpakaļ — pārējo apēd meža zvēri. Dzīvojam tādā nostūrī... Nevis nacionālais parks, bet nacionālais purvs: viss purpurvojies. Odi, dunduri, ērces... Mežā jau vispār labāk neiet.

Tagad zāle gan neaug, jo saule svilina visu laiku. 11. VII vakarā un naktī pa ilgiem laikiem uzlija lietus».

D. Neifelde: «Zāle šogad bija augusi kā nu kurā vietā, taču siens puslīdz ir savākts. Ganības tagad noēstas, sausā laika dēļ lopi jāpiebaro, dodam savākto sienu, tāpēc meklējam zemi, kur aug zāle, lai varētu sagatavot sienu vēl klāt. Visa mūsu pašu zeme un nomātā jau ir apstrādāta, arī applauta. Kopā esam sagatavojuši 200 siena ruļļu un 60 zaļās masas ruļļu. Ganāmpulks mums ir krietns — ja saskaita kopā visus piena un gaļas lopiņus, sanāk ap 50.

Pie mums vēl nav bijuši, bet kaimiņos apkārt sirot sākuši Lepera bulļi: bietes noēstas un siena ruļļi sabadīti».

R. Kumerdanks: «Šovasar bija ļoti labs

siena laiks. Siena pietiks, kaut arī pašlaik valda tāds karstums, ka lopi maz tiek ārā dunduru dēļ, un tie ir jāpiebaro. Dodam sienu, jo zāle tagad neaug. Siens ir savākts vairāk nekā no 20 ha zemes. Vēl gan jāpļauj 10 – 12 ha. Ganības izdegušas brūnas, tās nav ko plaut. 11. VII beidzot uznāca gaidītais lietus».

Diāna Siliņa

Sportiskākā lauksaimniece

9. VII Latvijas lauksaimnieku kooperatīvu asociācija (LLKA) Jelgavas pusē rīkoja lauksaimnieku kooperatīvu sporta spēles, kurās piedalījās arī piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvā sabiedrība (PLPKS) *Dundaga*. Vairāk par to stāsta mūsu pienotavas valdes priekšsēdētājs Guntis Pirvits.

LLKA apvieno vairāk nekā 50 kooperatīvu. Uz sporta spēlēm bija sabraukušas 17 komandas, kas sacentās 16 sporta veidos, piemēram, futbolā, *mīnu laukā, dviejubolā*. Dalībniekiem bija iespēja piedalīties gan individuālajos sporta veidos, gan sacensties komandu spēlēs. Mums vislabāk veicās *dzelzs rokā, ķerru rallijā* un stafetē. Kopumā ieguvām 4. vietu, kas vērtējama atzinīgi.

Vislielāko pārstiegumu no mūsējiem piedzīvoja PLPKS darbiniece Teiksma Breitenberga, kas *dzelzs rokā* izcīnīja 2. vietu: viņu atzina par sportiskāko lauksaimneci, piešķirot ceļojumu 4 personām uz Stokholmu. Nav īsti zināms, pēc kā to vērtēja, iespējams, pēc dalības daudzos sporta veidos, bet visiem par šo veiksmi bija liels prieks.

Sporta spēles iekrita tieši siena laikā, tāpēc daudzi zemnieki netika. Pārsvārā sacensībās piedalījās PLPKS darbinieki un viņu tuvinieki. Visam mūsu kolektīvam tikt bija sarežģīti, jo nevar uzreiz visus darbus pārtraukt: pienotavai jādarbojas.

Diāna Siliņa

Piedāvājums tūristiem

Dundagas pilī piesakoties ir iespēja nobaudīt piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvās sabiedrības Dundaga sierus un citus piena produktus, kā arī Elmas Zadiņas ceptos dižraušus un pūtelī. **14. VII par to pārliecinājos pati un centos noskaidrot, kā tūristiem garšo piedāvātie sieri.**

Šajā reizē Dundagas pili apmeklēja ekskursanti no Priekuļu novada Vidzemē un viņi bija pieteikušies pamēģināt mūsu pienotavā gatavotos dažāda veida sierus un jogurtus. Sarunā ar brauciena rīkotāju Initu atklājās, ka pārsvarā ceļā devušies zemnieku saimniecību vadītāji, individuālie komersanti un mājražotāji, cilvēki, kas pārstāv 2 biedrības. Tās, uzrakstot projektu *Valsts Lauku*

tīklam un saņemot atbalstu, ieguvušas līdzekļus, no kuriem kādu daļu paredzēja arī ekskursijai.

«Daudzi no mums nav bijuši Kurzemē, tāpēc izvēlējamies šo Latvijas pusi. Dundaga labi iekļāvās mūsu maršrutā. Ekskursijas mērķis ir netradicionālā lauksaimniecība. Citviet apskatījām gan sliekas, gan vīngliemežus. Sieri Latvijā arī kļūst netradicionāli,

ņai;

Kolkas pagasta jauktajam korim un Evitai Ernštreitei;

līvu jauniešu ansamblim *Nurmorkestōr* un Jānim Mednim, postfolkloras kopai *Vecpilsētas dziedātāji* un vietējo talantu koncerta dalībniekiem.

Aktīviem palīgiem pasākuma rīkošanā: Aināram un Andai Kostandām par muzikālo sniegumu, aktivitātēm Kolkas evaņģēliski luteriskajā baznīcā un latviešu mākslinieku gleznu izstādes organizēšanu;

Līvu centra darbiniekiem par aktivitātēm Līvu centrā;

Dacei Tindenovskai un Ilonai Jostīnai par gatavošanos un darbošanos kopā ar bērniem pludmalē;

Ilzei Šteinei par amatnieku tirdziņa un

ēdinātāju organizēšanu;

Anetei Tauniņai un Jānim Klucim par vietējo talantu koncerta programmas veidošanu un vadīšanu;

Ilmāram Gleglu par saimniecisko un organizatorisko darbu;

SIA *Kolkasrags* kolektīvam un Jānim Dambītim par sadarbību un brīnišķīgajām svecēm pie vecās bākas drupām;

Smaidai Šnikvaldei un Baibai Dūdai par skaisto skatu vju noformēšanu;

Ingai Pinkenai par apmeklētāju veselības drošību visā pasākumā;

Gatim Blumbaham — mūsu lieliskajam šoferītim un palīgam saimnieciskajos darbos;

Lienei Filipai par staltajiem un atraktīvajiem zirgiem no Pāces;

Aigaram Keheram, Ērikam Ļihačovam,

teresējas par šo piedāvājumu. Arī tas ir veids, kā piesaistīt tūristus un daudzināt Dundagas vārdu.

Diāna Siliņa

Kapu svētki augustā

7. VIII plkst. 14.00 Melsnīla, plkst. 15.30 Ģipkas, 13. VIII plkst. 12.00 Mazirbes, plkst. 15.00 Pitraga, 20. VIII plkst. 11.00 Sīkraga un Kluču, plkst. 12.30 Valpenes, plkst. 14.00 Anstrupes, plkst.15.00 Dūmeles, 27. VIII plkst. 12.00 Kolkas, plkst. 13.00 Vaides kapos.

Apkopoja Diāna Siliņa

Guntim Otomeram, Agrim Rūmniekam par īpašu atsaucību, veidojot gājienu;

Jānim Simsonam par kārtības nodrošināšanu un apsardzes organizēšanu;

Dzintaram Sakniņam par iejušanos Jūras valdnieka tēlā;

Valteram Laķevicam par pasākuma atskaņošanu stadionā.

Sponsoriem: Ērikam Stendzeniekam, Jūrim Peļavinam, SIA *Banga Seafood Faktory* kolektīvam un ceha vadītājai Tijai Liepai, SIA *Līcis* 93 kolektīvam un ceha vadītājai Reģīnai Rūmniecei, kas ne tikai finansiāli atbalstīja šo pasākumu, bet arī aktīvi līdzdarbojās svētku organizēšanā, kā arī visiem pārējiem šeit vārdos nenosauktajiem domubiedriem, draugiem un atbalstītājiem.

Inora Sproģe un Aldis Pinkens

Līvõ āiga • Līvu laiks

Tēriņš!

Sveicināti vasaras vidū! Saistībā ar Jūras svētkiem man sanāca kādu brītiņu ciemoties Kolkā. Likās, ka Kolka ir vasarīgākā vieta Latvijā — saule, jūra, mellenes un saldējums! Pēc Jūras svētkiem atgriezies Rīgā ar iedegumu visam atlikušajam gadam.

Līvu laiks šomēnes ved no vieniem svētkiem pie otriem. Jāni pagājuši, līvu uguns-kuri izdeguši, bet tūlīn klāt būs Līvu svētki Mazirbē. Apmeklējiet paši, aiciniet radus un draugus! Tāpat piedāvāju iepazīties ar mā-

sām Abajām un kopā ar viņām piedzīvot atklāsmes par Dundagas novada vērtībām. Savukārt mūždien rosīgās Līvu savienības Kolka grupas pārstāves lībisko meklējušas Zviedrijā!

Ja arī Jums ir, ko teikt, dodiet man ziņu! Tikmēr strādājam, baudām vasaru un tiekamies Līvu svētkos!

**Kā vienmēr,
Līvu laika veidotāja Linda Zonne**

Tālrunis: 26487228;
e-pasts: linda.zonne@gmail.com

Līvu uguns-kuri Jānos • Līvōd Jōntuļd

23. VI norisa unikāls notikums, kas gan domās, gan darbos vienoja Līvu krastā dzīvojošos kopīgā līvu tradīcijas atjaunotnē. Sīkragā, Mazirbē, Košragā, Pitragā, Saunagā, Vaidē un Kolkā plkst. 22.15, saulrietā, aizdedzināja lielos līvu uguns-kurus, kas simbolizēja kādreiz tik ierasto tradīciju lībiešu ciemos — svinēt Jānus liedagā, tur iekurot milzu uguns-kurus. Pie katra uguns-kura bija kāds atbildīgais. Piemēram, Košragā ap uguns-kuru norisinājās visa ciema Jāņu svi-

nības, bet Sīkragā bija izveidoti pat divi liebiešu Jāņu uguns-kuri, viena saimnieks bija Aldis Kreiceris, bet otra — Dāvids Ernštreits, abi ir lībieši.

Tradīciju ceram turpināt arī citus gadus, nākamgad plānojam ziedot arī Jūras mātei. Jāņu uguns-kuru tradīcijas atjaunošanu atbalsta Līvu fonda galvenais sadarbības partneris — Rīgas Brīvosta.

Dāvis Stalts, Līvu savienības vecākais

Līvu svētki Mazirbē • Līvōd pivād Irēs

Šogad varam pavēstīt priecīgu ziņu – 6. augustā Mazirbē atkal notiks tautā iemīļotie Līvu svētki! Svētkus, kā ierasts, rīko Līvu savienība, kurai sadarbībā ar Līvu fondu, krietni piepūloties, izdevies piesaistīt līdzekļus. Svētki paredzēti tradicionāli, kompakti un spēcīgi:

10.00 dievkalpojums Mazirbes baznīcā;
12.00 oficiālā svētku atklāšana Mazirbē pie lībiešu tautas nama;

14.00–17.00 lībiešu mūzikas koncerts tautas namā;

18.00–rītam zaļumballe ar grupu *Sestājūdze* un citām Latvijā iemīļotām grupām.

Varēsiet parunāt ar lībiešiem, uzzināt jaunumus lībiešu kultūras jomā un nogaršot lībiešu ēdienus.

Tiekamies Līvu svētkos! Galvenais — atbalstītājs Rīgas Brīvosta

Dāvis Stalts, Līvu savienības vecākais

Kaimiņzemē Zviedrijā
Nāburgmōl Rūotšmōl

Jūnija sākumā bija iespēja paciemoties Zviedrijā. Katra diena bija iespaidiem bagāta, iepazīstoties arī ar valsts lauku ainavu neatkarīgo skaistumu un sakoptību, ar sadzīvi un kultūru. Tā kā darbojamies Līvu

Piemīņas akmeni Svenam likusi sieva Sigrida. Visi akmeņi iekaltie vārdi ir ļoti skaidri salasāmi. Liekas, ka par piemīņas vietu kāds regulāri rūpējas, lai šīs vēstures liecinieks tiktu saglabāts.

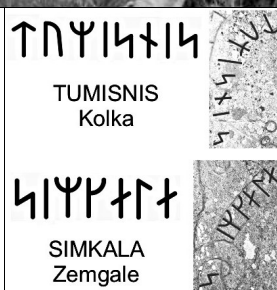
• **No kreisās: M. Rēriha un I. Lektauere.**
• **Kurā pūlolt: M. Rēriha ja I. Lektauere.**

Violas Vaivades foto

savienības (LS) Kolka grupā, tad mūsu brauciena mērķis bija arī apmeklēt Mervilas rūnakmeni, kas ir viens no vecākajiem rakstu avotiem, kurā pieminētas Latvijas vietas — Zemgale un Kolkasrags.

Senais kapulauks, kurā atrodas rūnu akmens, ir pavisam necilā vietā, ceļa malā, ko apvij stiepļu žogs, bet netālu ganās aitu barīņš. Uzraksts uz akmens plāksnes vēsta par vikingu Svenu, kas ar bagātiem kuģiem laika posmā, aptuveni no 1040. līdz 1060. g., braucis apkārt Kolkasragam uz Zemgali.

Rūnakmens raksta skaidrojumu izveidojis Andris Vaivads. Ja vēlaties uzzināt vairāk, apciemojiet mūs Kolka lībiešu centrā!

**Ināra Lektauere un Maija Rēriha,
LS Kolka grupas pārstāves**
Tāl: 28711763

Saruna ar Rūtu un Māru Abajām
Rōk Rūta ja Māra Abajadōks

— **Kāda ir jūsu saistība ar Dundagas novadu?**

Rūta: — Esam te uzaugušas. Māra no mazām dienām, manas pirmās mājas bija Tumē, es gan neko no tā laika neatceros. Lībiešu saknes — mūsu oma — caur un cauri lībiete, tikai reizēm to atzīst, reizēm ne.

— **Tas tā tipiski šejeniešiem?**

R.: — Iespējams tas ir no padomju laikiem, kad lībiešu saknes slēpa.

Māra: — Varbūt tāpēc viņa saka: es neesmu lībietis, esmu latvietis.

R.: — Jā, bet tā nav divkosība, drīzāk kaut kas neapzināts.

— **Vai ir iespējams atpazīt lībiešus pēc īpašībām?**

R.: — Lībieši ir spītīgāki: ja lībietis ko ieņēmis galvā, tad to arī darīs, ne tā kā latvietis.

M.: — Pēc kā tu to spried?

R.: — Piemēram, Dāvis Stalts, Līvu savienības (LS) priekšsēdētājs, par visu kaut ko cīnās, arī oma, ja ieņem galvā, tad viss notiks. Latvietis drīzāk atkāpsies, ne pūlēsies.

— **Jūs abas arī esat spītīgas?**

R.: — Savā ziņā jā

— **Šobrīd jūs abas studējat?**

M.: — Nupat kļuva par ģeogrāfijas bakalauru! Tālāk domāju studēt telpiskās attīstības plānošanu.

R.: — Es plānoju pabeigt bioloģijas maģistra studijas, nākamajā pusgadā pastudēšu Somijā, tad pabeigšu maģistra darbu. Tālāk — tad jau redzēs.

— **Vai jūs varat sasaistīt savu nākotni ar Dundagas novadu? Ne tikai pa brīvdienām atbraukt, bet arī te dzīvot?**

R.: — Jā! Es tā arī gribētu. Te taču ir tik lieliski! Tuvumā ir jūra, var atpūsties un saimniekot dārzā. Man ir tāds sapnītis, ka dzīvoju Kolkā un pētu dabu, jo biologi jau darbojas tur, kur ir daba, un te ir blakus Šlīteres nacionālais parks, kas ir ļoti unikāls.

— **Māra, tu vari iztēloties, ka šeit veido savu ģimeni?**

M.: — Iztēloties jau visu ko varu, bet to tā nevar zināt, viss atkarīgs no tā, kādus cilvēkus sastapšu. Bet tā, ka es lolotu lielas cerības un vēlmi, tā nav.

— **Ko šeit vajag, lai jaunieši dzīvotu?**

M.: — Vajadzētu darba vietas un, kā mēs nesen jauniešu sanāksmē runājām, bērniem vajadzīgs bērnudārzs, laba skola, veselības aprūpe. Dabas vide jau te ir ļoti laba.

— **Vai, šē dzīvodamas, esat ievērojušas lībiešu organizāciju darbību?**

R.: — Ansamblī bija jādzied dažas dziesmas lībiešu valodā.

M.: — Lībiešus jā, bet tieši organizācijas ne. Vēl nesen vienīgais, ko zināju, bija Līvu svētki Mazirbē, kurus esmu apmeklējusi. Vēl ar lībiešiem saistās Raimonda Tigula disks un Jāņa Medņa fotogrāmata. Diezgan tālu tas viss likās. Es dzīvoju Dundagā, bet lībiešu lietas vairāk notiek gar piekrasti.

R.: — Ar lībiešiem satikos pilnīgi nejauši. Rakstīju bakalaura darbu, dzīvoju pie omas Kolkā. Kādu reizi Jānis Mednis un Dāvis Stalts atnāca pie omas ciemos, tad mēs ar omu izrunājāmies. Vēlāk vasarā Dāvis zvānīja un piedāvāja braukt ar līvu jauniešiem uz sporta spēlēm Igaunijā, un tā es saskāros ar šo lietu.

M.: — Kādas vispār ir lībiešu organizācijas?

R.: — Līvu fonds (LF) un Līvu savienība.

— **LS ir vecākā organizācija, tad ir Līvu Kultūras centrs, kas, piemēram, veido un uztur portālu livones.lv un lībiešu draugu biedrība, kas darbojas Igaunijā un Somijā. LF ir jaunākā organizācija, tās darbība ir cieši saistīta ar LS darbību. LS ir reģionālās grupas. Viena no aktīvākajām ir tieši Kolka grupa. Dundagas grupa beidza pastāvēt. Tad vēl ir Mazirbes grupa, Ventspils grupa un Rīgas grupa. Kolka grupu vada Maija Rēriha, bet pirms tam vadīja Gun-**

dars Bertholds.

M.: — Ā, es zinu, Gundars Bertholds mums agrāk pieveda pienu!

— **Vai lībiešiem ir vieta mūsu novadā?**

R.: — Jā, protams, kā kultūras daļai. Arī valodā šeit ir ļoti daudz no lībiešu valodas.

M.: — Šobrīd tas laikam vairāk attiecas uz tūrismu, sadzīvē to tā nepamana. Tas ir kaut kas ļoti sens, neatdalāms, iekšējs.

R.: — Ikdienā to tā grūti pamanīt, cilvēki no malas labāk redz

— **Sanāk, ka jūs nepamanījat lībisko, ie-kams kāds no malas neparādīja?**

R.: — Jā! Droši vien daudz kur tas parādās, tikai liekas pašsaprotams.

— **Kā jums šķiet, vai lībiešu organizācijas varētu kaut ko darīt, lai veicinātu novada izaugsmi?**

R.: — Jā, noteikti! Vajadzētu vairāk novērtēt lībisko cilvēkos, lai viņi apzinās tā vērtību.

M.: — Bet kā to var izdarīt?

— **Domā, tā kā atmodināt?**

R.: — Jā, lai viņi saprot, lai viņi ierauga. Mēs jau tam agrāk nepievērsām uzmanību.

M.: — Kur mums ikdienā ir lībiskais?

R.: Kolka nosaukumā, sarunvalodā, izteiksmēs. Esmu dzirdējusi, ka lībiešu valoda ir tāda skarba, tajā ir maz mīlu vārdu, un, ja parunā te ar kādu cilvēku, tad nekāda laipnība ārā nenāk, viss ir ļoti tiešs.

M.: — To es no lībiešiem negribētu.

Visas smejamies.

R.: — Nezinu, vai tas iespējams, bet man liktos fantastiski, ja, piemēram, agrāk būvētie darvas kuģi vizinātu tūristus. Vajadzētu atdzīvināt seno laiku dzīvesveidu.

M.: — Man liekas, ka ir būtiski cienīt to, kas palicis, un saprast tā vērtību. Vietējie zvejnieki, kas vēl palikuši, arī ir vērtība.

R.: Lībietis jau vienmēr bijis zvejnieks, līdz ar to zvejnieki saglabā lībisko kultūru. Ja viņus vēl varētu ar kādu kultūras fondu palīdzību atbalstīt...

M.: — Tomēr ir būtiski, lai tas nekļūtu par tirgus preci, tā taču ir vietējo iedzīvotāju dzīve, nevis tūrisma produkts.

R.: — Varētu kopīgi vakarēt, tad cilvēki regulāri sanāktu kopā un stāstītu stāstus, senču piedzīvojumus jūrā. Cilvēkiem taču ir tik daudz stāstu, piemēram, Artūrs Pirvītis var pilnas ausis piestāstīt ar lieliskiem piedzīvojumiem.

M.: — Arī Dundagā ir stāsti.

R.: — Bet tur nav jūras stāstu.

M.: — Katrā vietā jau ir savs dzīvesveids.

— **Kā jūs justos, ja visapkārt visas zīmes būtu divās valodās? Piemēram: Dundaga un Dūonīg?**

R.: — *Rīktīgi* patiktu! Esmu Skotijā redzējusi tādu lietu. Skolās varētu skolēniem vairāk par visu šo stāstīt.

M.: — Latvijā vajadzētu novadu mācību. Ja dzīvo Dundagā, tad mācies par Dundagu, ja Bauskā, tad — par Bausku.

R.: — Tas arī veicinātu piederību savai vietai, cilvēki novērtētu to, kas ir apkārt.

— **Jūs abas tagad būtu gatavas iesaistīties novada attīstīšanā?**

R.: — Iespējams. Ja man būtu konkrēts un cēls mērķis, kāpēc ne?

M.: — Vajag tikai atrast īstos cilvēkus, un — uz priekšu!

Sarunājās Linda Zonne
Martas Zumbergas foto

Laša kundze acis bola

Cik svētku svinēt?

Jau 2. gadu pēc kārtas Kolka svin plašus Jūras svētkus, teritoriāli ietverot gan Kolkas stadionu, gan Kolkas ragu. Taču daļa kolcinieku nav apmierināti, ka svētki nenotiek tikai stadionā, citi savukārt priecājas par iespēju būt abās vietās. Kā svētki bija izdevušies šogad? Kā tos svinēt turpmāk — tikai stadionā vai abās vietās? Varbūt vajag 2 svētkus? Savu viedokli par to izsaka dundadzniece, novada deputāte Irina Jānberga un kolcinieki: ciema valdes loceklis, zvejnieks Dainis Zvirbulis, pamatskolas ārpusklasses darba organizatore Aiga Ūdre, kā arī jaunieši — Elīza Sakniņa un Sendijs Čebins.

I. Jānberga: «Šogad kopā ar ģimeni apmeklēju Jūras svētkus Kolkā. Pats lielākais pārsteigums bija par Kolkas košumu un kārtību — katru te mīļi sagaida skaisti veidotās ziedu laivas. Priecājos par pašdarbnieku sniegumu stadionā, par sirsnību un atzinību, ko saviem darbiniekiem dāvāja SIA Līcis 93 kolektīva vadītāja Regīna Rūmniece. Un atkal pārliecinājos, cik talantīgi, darbīgi un visu varoši ir Dundagas novada iedzīvotāji. Svētku pasākumu sarīkošanā ieguldīts liels darbs, paldies visiem, kas piedalījās un gatavoja tik daudzveidīgu programmu: gan sporta aktivitātes, izklaides bērniem, atrakcijas, koncertus un izstādes, kā arī vakara noslēgumā iespēju izvēlēties balli kopā ar grupu Dakota Kolkas ragā vai ar grupu Tālbraucēji stadionā. Guvu daudz iespaidu un atpūtos. Laba

pasākumos, kas notika stadionā, kopā ar ģimeni ballējāties arī Kolkas ragā. Stadionā man patika. Tur piedalījies arī virves vilkšanas sacensībās. Skatījies, kā puīši, arī mani dēli, spēlēja volejbolu. Balle bija laba: spēlēja grupa Dakota, apkārt pavērs skaista ainava, dejojām smiltīs ar basām kājām.

Man tomēr gribētos, lai svētki notiek vienā vietā, stadionā. Tie ir zvejnieku svētki, ko svinēt kopā ar ģimenēm un kas domāti ciematam, nevis citiem. Pašlaik Jūras svētkus rīko pārāk plaši. Iespējams, ka tie vienam otram kļuvuši par ienākumu avotu.

Ja tie ir svētki zvejniekiem, tad man neliekas pareizi, ka zvejnieku ģimenēm par vakara daļu ir jāmaksā. Viņiem tā varētu būt par brīvu.

Var jau būt, ka jaunā paaudze domā citā-

• Mašīna, kuras kravas kastē sakāpuši SIA Līcis 93 Kolkas ceha pārstāvji, lai dotos braucienā cauri Kolkai.
Dzintras Tauniņas foto

nekādi milzīgie nav. Arī Rojā un Ventspilī, piemēram, viss nenotiek vienuviet, un tur attālumi ir vēl lielāki. Cilvēki vēlas, lai atbrauc ciemiņi, pastaigājas un redz viņu pilsetu.

Iespējams, ka šogad tomēr nepietika autobusa reisu no Kolkas uz ragu, varbūt vajadzēja biežākus reusus ap pulksten 18.00 un 21.00, kaut gan visi, kas gribēja nokļūt koncertā, tur arī bija.

Pērn nebija nekādu lielu starplaiku starp pasākuma daļām, šogad pēcpusdienā bija apmēram 2 stundas. Kādam tas nebija patīcis, jo nav bijis, ko darīt. Manuprāt, tas ir pietiekams laiks, lai atpūstos, nopeldētos, paēstu un dotos uz nākamo pasākuma daļu. Kolcinieki varēja ieskriet mājās.

Karsta saule un liels vējš ir apstākļi, ko rīkotāji nevar ietekmēt. Tāpat dzirdēju par vilšanos, ka neieradās Miks un Paula Dukuri. Arī tā mēdz gadīties, bieži vien rīkotāji pēdējā brīdī tiek nostādīti tādu faktu priekšā, ko viņi nespēj mainīt. Jā, kādi gribēja būt tikai koncertā vai ballē, bet ne visā vakara daļā. Taču tādā gadījumā jāparedz lieli līdzekļi apsardzei, lai to visu varētu izkontrolēt. Turklāt jāreķinās, ka nekad visiem viss nepatiks.

Šajos svētkos augsti novērtēju arī svētbrīdi un koncertu luterāņu baznīcā. Tas bija labi dažādībai.

Nesaprotu, kāpēc vispār parādījies jautājums, ka Jūras svētki būtu jāsvin citādāk, nekā tie jau notiek 2 pēdējos gadus. It kā jau stadionā tos varētu rīkot, taču tas nav domāts tik plašām ļaužu masām. Atceros, ka pēc pasākuma Dziesma manai paaudzei futbola laukums spēlei vairs kādu laiku nebija derīgs, jo zāle tur bija nomīdīta un ilgi neatauga. Sarīkojums bija labs un balle — arī, taču ļaužu skaits, ko tas uzņēma, bija šai vietai par lielu. Var jau, protams, šos svētkus atzīmēt tikai ciema robežās. Bet, ja gribam aicināt cilvēkus arī no citurienes, vajadzīga lielāka telpa.

Rīkot 2 svētkus ir absurda doma, jo tad lieki izšķērdēs naudu un nebūs, kas tos organizē. Pati piedalos vairākos pašdarbības kolektīvos. Ja man kā pašdarbnieci būtu vasarā divreiz ar nelielu laika intervālu jāuzstājas

divos līdzīgos svētkos, diez vai es to gribētu. Pašdarbnieki ar to naudu nepelna, viņi darbojas sava prieka pēc.

Man nav nekādu iebildumu pret Kolkas ragu, kāds tas tagad ir: tā ir skaista, sakopta vieta. Kolciniekiem ir arī savas priekšrocības, to apmeklējot.

Varbūt daļa kolcinieku vienkārši ir ieaugusi tradīcijās, ko grūti mainīt. Cilvēki vienkārši jāpieradina pie jaunām lietām. Varbūt šajā jautājumā jāuzklausa jaunieši, jo viņi būs ciema tradīciju turpinātāji.

E. Sakniņa: «Manuprāt, Jūras svētku programma šogad bija ļoti pārdomāta un interesanta. Spēlēja orķestri, līdz ar to piedalījies gājienā, dziedāju luterāņu baznīcā, pēc tam tur spēlēja kokli, vakarā dziedāju talantu koncertā. Kolkas ragā ballējos līdz beigām, un man viss ļoti patika. Nezinu gan, vai balle bija vajadzīga divās vietās — stadionā un Kolkas ragā. Pietiktu taču ar vienu. Bet tad lai muzikanti spēlētu divreiz ilgāk! Es priecātos, ja balle Kolkas ragā būtu bijusi garāka».

S. Čebins: «Svētki bija izdevušies ļoti labi. Īpaši man patika koncerti ar viesmāksliniekiem, jo Kolkā gada laikā šādi pasākumi nemaz nenotiek bieži. Esmu mierā arī ar to, ka svētki aptvēra gan stadionu, gan ragu. Līdz ar to bija vairāk aktivitāšu un cilvēki varēja izkustēties. Man gan nepatika lielais vējš jūras krastā. Varbūt balli labāk bija rīkot Kolkas raga stāvlaukumā».

Uzklausīja Diāna Siliņa

• SIA Līcis 93 Kolkas ceha sterilizētājs Viesturs Čācis un elektriķis Valdis Kviesis ver uz virbiņiem zivis, kā to ikdienā dara zivju vēvējas.
Baibas Šuvānes foto

tradīcija ir novada talantu koncerts, un varbūt jau nākamajā gadā balli spēlēs jauniešu grupa no Dundagas.

Kā svinēt svētkus turpmāk? Esmu pārliecināta, ka jāvienojas par vienu vietu, un nākamgad Jūras svētki varētu notikt stadionā. Bet SIA Kolkasrags varētu rīkot savus svētkus. Noteikti jāpadomā par vakara pasākumu daļi maksu. Četri lati, lai tikai noskatītos talantu koncertu, tā kā par dārgu, jo ne jau visi vēlējas palikt uz balli».

D. Zvirbulis: «Piedalījies gan gājienā, gan

dāk. Viņi vēlas uzaicināt draugus un paziņas, grib tiem parādīt Kolkas ragu».

A. Ūdre: «Šoreiz man svētki ļoti patika: pa dienu tie notika stadionā, vakarā — ragā. Stadionā baudīju labu pašdarbnieku koncertu un interesantas sacensības, tur godināja zvejniekus un zivju ceha darbiniekus — tas man ļoti patika. Arī balle stadionā bija laba. Kolkas ragā nepaliku tāpēc, ka man nepatīk deļot pa smiltīm un es novērtēju iespēju katram cilvēkam izvēlēties sev patīkamāko variantu. Attālumi starp stadionu un Kolkas ragu

Šaha svētki Dundagā

No 8. līdz 10. VII pilī notika jau ierastās gadskārtējās sacensības — Dundagas torņi.

Novada atklātās meistarsacīkstes šoreiz pulcēja 30 dalībnieku no visas Latvijas. Līdztekus dundadzniekiem un bijušā Talsu rajona šahistiem cīnās piedalījās senās spēles cienītāji no Kuldīgas, Jūrmalas, Pļaviņām, Rīgas, Ogres un Daugavpils. Pārsvārā — I sporta klases šahisti, taču dalībnieku pulku vainagoja arī trīs spēcīgi meistarkandidāti un nacionālais meistars Verners Putka. Meistars arī pārliecinoši apliecināja savu augsto klasi, nezaudēdams nevienā partijā un pārliecinoši uzvarēdams gan atklātajā turnīrā, gan vēlāk arī ātrspēlē. Otrajā vietā abās sacensībās ie-

rindojās meistarkandidāts Uldis Melderis. Savukārt trešo vietu nopietnajā šahā ieguva daugavpilietis Vladimirs Puncus, bet ātrspēlē — jaunais Kuldīgas talants Edmunds Beks.

Dundadznieku savstarpējo rēķinu kārtotāšanā par mata tiesu labāk veicās šo rindiņu autoram. Otrā vieta Elvim Bēķim, trešā — Rūdolfam Bražim, kam tāpat kā jaunajai dundadzniecei Paulai Skaidiņai šī bija pirmā spēku pārbaude tik nopietnās sacensībās.

Brīvajā laika dalībnieki spēlēja galda tenisu, peldējās un iepazinās ar mūsu jauko apkārtni. Dzirdēju tikai labas atsauksmes, īpaši

sajūsminājās tālākie ciemiņi no Daugavpils, kas Dundagā viesojās pirmo reizi. Viņi solījās nākamgad ierasties kuplākā skaitā.

Par sacensību raitu norisi kā allaž paldies sakāms tiesnešiem Gaļinai Sudmalei un Gunāram Gertneram, par iespēju spēlēt plašās un gana vēsās telpās pils lielajā zālē — pašvaldībai un Kultūras pils direktorei Baibai Dūdai. Tāpat paldies pašvaldībai par iespēju iegādāties skaistu kausu uzvarētājam un lielā pateicība Kārlim Šadurskim un Gunāram Laicānam, kuru atbalsts jau otro gadu pēc kārtas ļāva mūsu sacensībām iegūt nopietnu skanējumu, piesaistot spēcīgu dalībnieku galvgali.

Uz tikšanos nākamgad!

Alnis Auziņš

Novada Sociālajā dienestā pirmdienās, trešdienās plkst. 9.00–16.00 un piektdienās plkst. 9.00–12.00 var bez maksas saņemt lietotas brilles. Laipni aicinām! Tāl. 63200803.

Aivars Reinfelds (1959)
Lidija Mitenberga (1942)
Marija Onufrijučka (1948)
Aija Deksnē (1929)
Irma Lepere (1928)

«Dundadznieks» Nr. 13 (118)
2011. gada jūlijs.

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Ģirts Kalnbirze, Velta Metene, Aivars Miška, Santa Namsone, Aldis Pinkens, Kristīne Savicka, Smilda Šnikvalde, Aiga Štrausa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize